

פרשת במדבר

שבת שלום לכולם.

"וידבר ה' במדבר סיני באחד לחודש", ופירש"י מתוך חיבתן לפניו מונה אותם כל שעה. הקב"ה מחבב את ישראל ואוהב אותם, ובעניין אהבת ה' לישראל מובא בליקוטי מוהר"ן (תורה לט), וז"ל עם ביאור קל בסוגריים:

וְזֶה יָדוּעַ, שֶׁהַתּוֹרָה הֵינּוּ הַמְדוּת, הֵינּוּ הַיָּמִים, (הַכוּוֹנָה הַזֵּה סְפִירוֹת תַּחְתּוֹנוֹת, חֶסֶד גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת נֶצַח הוֹד יִסּוּד וּמַלְכוּת) שׁוֹרֵה בָּהֶם אֲהַבְתוּ וְיִתְבַּרַךְ שְׁמוֹ (כֹּל הַסְפִירוֹת מִבְּטָאִים בַּחֲנוּת וּמְדַרְגוֹת בַּאֲהַבַת ה' כְּלִפֵּי יִשְׂרָאֵל) (כְּמוֹבָא בְּזֵהר גַּלְקָה קצ"א, בְּרֵאשִׁית מ"ו "יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסְדוֹ", שֶׁהַחֶסֶד הֵינּוּ הָאֲהָבָה, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (יִרְמְיָה ל"א): "אֲהַבַת עוֹלָם אֲהַבְתִּיךָ" [עַל כֵּן מְשַׁכְּתִיךָ חֶסֶד] וְכוּ', הוּא יוֹם שֶׁהוֹלֵךְ עִם כֹּל הַיָּמִים (הַכוּוֹנָה שֶׁכֹּל שֶׁאֵר הַסְפִירוֹת הֵם מִמְשִׁיכוֹת וּמִבְטָאוֹת אֶת גִּילּוֹי הַחֶסֶד וְאֲהַבַת ה'), הֵינּוּ הַמְדוּת כִּי הַמְדוּת הֵם צְמֻצוּמִים לְאֵלְקוּתוֹ, כְּדֵי שֶׁנוֹכַל לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ עַל-יְדֵי מְדוּתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב בְּזֵהר הַקְדוּשׁ (פְּרָשַׁת בַּא מ"ב): 'בְּשִׁבִיל שִׁיכִירוֹ אוֹתוֹ, כִּי בְּלֹא מְדוּתוֹ אֵי אֶפְשֶׁר לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ וּמִחֲמַת הָאֲהָבָה שֶׁאֲהַב אֶת יִשְׂרָאֵל, וְרָצָה שֶׁיִּדְבְּקוּ בוֹ וְיֵאֲהָבוּ אוֹתוֹ עִמּוֹ מִזֶּה הָעוֹלָם הַגִּשְׁמִי, הַלְבִּישׁ אֶת אֵלְקוּתוֹ בְּמְדוּת הַתּוֹרָה וְזֶה בַּחֲנוּת שֶׁל תְּרִי"ג מְצוּוֹת, כִּי הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ שֶׁעַר בְּדַעְתּוֹ שֶׁעַל יְדֵי הַמְצָנָה הַזֹּאת נוֹכַל לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה צְמֻצָם אֶת אֵלְקוּתוֹ דּוֹקָא בְּאֵלוֹ הַתְּרִי"ג מְצוּוֹת לְמַשֵּׁל שֶׁשֶׁעַר בְּדַעְתּוֹ מְצוֹת תְּפִלִּין, שֶׁהַמְצָנָה הַזֹּאת צְרִיךְ לְהִיֹּת כָּךְ, הֵינּוּ אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת וְאַרְבַּע בְּתִים שֶׁל עוֹר כְּתוּבִים וְרֻצוּעוֹת שֶׁל עוֹר כִּי כָךְ שֶׁעַר בְּדַעְתּוֹ, שֶׁעַל יְדֵי הַצְמֻצוֹם הַזֶּה נוֹכַל לְהַשִּׁיג אוֹתוֹ וּלְעַבְדּוֹ, וְלִכֵּן לֹא צוּה שֶׁיְהִיָּה אַרְבַּע בְּתִים שֶׁל כֶּסֶף וְזָהָב, כִּי כֵן שֶׁעַר וּמִדַּד עַל יְדֵי אֲהַבְתּוֹ נִמְצָא שֶׁעַל יְדֵי אֲהַבְתּוֹ שֶׁאֲהַב אֶת יִשְׂרָאֵל, הַלְבִּישׁ אֶת עֲצָמוֹ בְּמְדוּת הַתּוֹרָה נִמְצָא שֶׁבְּכָל מְדָה וּמְדָה יֵשׁ שֵׁם אֲהָבָה, שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ-הוּא אוֹהֵב אֶת עֲצָמוֹ עִם יִשְׂרָאֵל: נִמְצָא מִי שֶׁמְפָשֵׁט אֶת הַתּוֹרָה מִלְבוּשֵׁי הַקְּלָפוֹת (הַכוּוֹנָה מִפְּשִׁיט מִעֲצָמוֹ אֶת הַמִּידוֹת הַשְּׁלִילִיּוֹת), עַל יְדֵי כְּפִיֹּת הַיִּצָּר, אֲזִי הוּא מְקַרֵּב אֶל הַשְּׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וְכֹל נְתִיבוֹתֶיהָ שְׁלוֹם": וְהַתּוֹרָה, יֵשׁ בָּהּ שְׁנֵי בַּחֲנוּתוֹ: בַּחֲנוּת נִגְלָה, וּבַחֲנוּת נִסְתָּר וְהַנִּסְתָּר הַזֶּה, הוּא אוֹרִיָּתָא דְעַתִּיקָא סְתִימָאָה דְעַתִּידָא לְאֲתַנְגְּלִיא לְעַתִּיד לְבוֹא (בְּעֶזְרַת ה' הַיּוֹם) (עֵינִן זוֹהַר בַּהֶעֱלוֹתָר קנ"ב) וְאֲזִי כְּשֶׁיִּתְגַּלֶּה הַתּוֹרָה הַזֹּאת דְעַתִּיקָא סְתִימָאָה, אֲזִי יִהְיֶה הַשְּׁלוֹם כְּפֹלָא בְּעוֹלָם (כְּשֶׁלּוֹמֵדִים אֶת פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהִיא תוֹרַת הָאֲהָבָה, זוֹכִים לְאֲהוֹב אֶת ה' וְאֶת יִשְׂרָאֵל) (שְׁעָרָה י"א): "וְגַר זָאֵב עִם כְּבִשׁ וְנִמְרָ עִם גְּדִי וְכוּ', לֹא יִרְעוּ וְלֹא יִשְׁחִיתוּ בְּכָל הַר קָדְשִׁי, כִּי מְלָאָה הָאֶרֶץ דְעָה אֶת ה'", כִּי אֲזִי יִתְגַּלֶּה הָאֲהָבָה שֶׁבְּדַעְתּוֹ:

כִּי יֵשׁ שְׁנֵי מִיָּבֵי אֲהָבוֹת, אַחַת שֶׁהִיא אֲהָבָה שְׁבִימִים, כְּמוֹ שֶׁמּוֹבָא לְעֵיל "יוֹמָם יִצְוֶה ה' חֶסְדוֹ"-יוֹמָא דְאֲזַל עִם כְּלָהּ יוֹמִין שֶׁבְּכָל יוֹם, הֵינּוּ שֶׁבְּכָל מְדָה וּמְדָה, יֵשׁ שֵׁם אֲהָבְתוֹ שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבַּרַךְ עִם יִשְׂרָאֵל, וְזֶה שֶׁבְּפִעַל וְיֵשׁ אֲהָבָה שֶׁהוּא בְּכַח, הֵינּוּ הָאֲהָבָה שֶׁהִיא בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאֲבִיָּהֶם שֶׁבְּשִׁמִּים קֶדֶם הַבְּרִיאָה, שֶׁהִיוּ יִשְׂרָאֵל עַדִּין בְּדַעְתּוֹ וּבְמַחֹ לְמַשֵּׁל, יֵשׁ אֲהָבָה שֶׁהִיא אוֹהֵב אֶת בְּנוֹ, שֶׁכֵּן אֲדָם יְכוֹל לְהַשִּׁיג זֹאת הָאֲהָבָה וְהַתְקַשְׁרוֹת וְהָאֲהָבָה שֶׁיֵּשׁ בֵּין הַבֵּן וּבֵין הָאֵב כְּשֶׁעַדִּין הַבֵּן בְּמַחֹ הָאֵב קֶדֶם הַהוֹלְדָה, זֶה הַהַתְקַשְׁרוֹת וְהָאֲהָבָה אֵין אֵינוֹ יְכוֹלִין לְהַשִּׁיג עֲכָשׁוֹ כִּי אֵין מְשִׁיגִין עֲכָשׁוֹ כִּי אֵם בְּזִמְן וּבְמְדוּת, וְאֲהָבָה שֶׁבְּדַעְתּוֹ וּבְמַחֹ הִיא לְמַעַלָּה מִהַזְמָן וְהַמְדוּת, וְאֵינוֹ מְלַבֵּשׁ בְּשׂוֹם לְבוּשׁ וְלְעַתִּיד לְבוֹא שִׁתְּגַלֶּה אוֹרִיָּתָא דְעַתִּיקָא סְתִימָאָה, וְאֲזִי יִתְקַיֵּם מֵאִמֵּר חֲכָמֵינוּ, זְכָרוֹנָם לְבִרְכָה (תַּעֲנִית ל"א): עַתִּידִים צְדִיקִים לְהִרְאוֹת בְּאַצְבָּע, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "זֶה ה' קוֹנֵינוּ לוֹ" כִּי אֲזִי יִפְשֵׁט הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אֶת לְבוּשֵׁיו, "וְיִמְלֹא הָאֶרֶץ דְעָה אֶת ה' כְּמִים לַיּוֹם מְכֻסִּים" וְיִתְגַּלֶּה הָאֲהָבָה

לומדים להיות אנשים טובים

שהיא בדעת, שהיא פנימיות התורה, הינו אלקותו השוכן בתוך התורה והמדות כי עכשו הלבוש הזה הוא מכסה על אלקותו, הינו על פנימיות התורה וכשיתגלה הפנימיות, הינו אלקותו, אזי יתרבה השלום כמו שכתוב: "לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה", שיתגלה האהבה שבדעת: וזהו (זכריה י"ד): "והיה יום אחד יודע לה", שיתגלה האהבה הנקרא יום, כמו שכתוב: "יומם וצוה ה' חסדו" הינו התורה הפנימיות שהיתה צפונה, כמו שכתוב (בראשית א): "וירא אלקים את האור כי טוב", ואמרו רז"ל (תנינה י"ב): "כי טוב לגנוז", כי אור התורה הזאת אין העולם כדאי להשתמש בה (משלי ד'): "כי לקח טוב נתתי לכם" (עבודה זרה י"ט): ונקרא אור, כמו שכתוב (משלי ו): "ותורה אור": ויש גם כן צדיקים שהם צפונים ומסתרים, שאין העולם כדאי להשתמש בהם וצדיק נקרא טוב, כמו שכתוב (ישעיה ג): אמרו צדיק כי טוב (תנינה שם תהלים צ"ז): "אור זרוע לצדיק" וכשיתגלו הצדיקים הצפונים, והתורה הצפונה, אזי יתגלה שלום רב בעולם שיתחברו כל הפכים יחד, כמו שכתוב: וגר זאב עם כבש כי אז יתגלה האהבה שבדעת, הנקרא יום אחד יודע לה' הינו האהבה שבדעת אשר הוא לא יום ולא לילה הינו שהאהבה הזאת היא למעלה מהזמן ולמעלה מהמדות :

ואפלו במדות עצמן, כל אחד לפי בחינתו, הוא בחינת דעת, לבחינה שתחתיה כמו שאמרו חז"ל 'מה שעשתה חכמה עטרה לראשה, עשתה ענוה עקב לסלולתא' (מדרש רבה שיר השירים הובא בתוספות ויבמות ק"ג: דבור המתחיל המסלים) נמצא שהמדורה הפחותה של עולם היצירה (מדרגה נפשית של אדם שהוא טוב במעשיו, ושהוא חצי טוב וחצי רע בכוונת ליבו) הוא בחינת דעת לעולם העשיה שתחתיו נמצא שיש אדם שאהבתו שיש לו עם השם יתברך במדותיו ובזמן, הוא בחינות אהבה שבדעת שלמעלה מהזמן, להאדם שהוא במדרגה פחותה ממנו: וזה שאמרו רז"ל (מועד קטן י"ז): "כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו"-אם הרב דומה למלאך ה' צבאות (שאינו בו שום נקודה של רע), הינו שכופה את יצרו, אזי הוא דומה למלאך ה' צבאות, כמו שכתוב בזהר: "ברכיה' מלאכיו גבורי כח"- 'אליו אנו דמתגברין על יצריהון' וכו' כי על-ידי זה שכופה את יצרו, אזי אותיות התורה בולטין ומצטרפין נעשה ונשמע, כי עושה ובונה אותיות התורה, וזוכה למשמע קול התורה מלעלא (אדם כזה זכה להשגות אלהות תמידיות כל הזמן מכל המציאות כולה) בנדימי מזה הרב, "תורה יבקשו מפיהו" כי בודאי יודע הוא את התורה, אפלו מדברים גשמיים הוא מלקט אותיות התורה כי שפתי כהן ישמרו דעת, כהן, הוא בחינות חסד, ישמרו דעת, הינו שיתגלה על-ידי הרב הזה האהבה שבדעת, שהוא לפי מדרגתו אהבה שהוא למעלה מהזמן, שהוא יום אחד יודע לה' וכו'!

ויכול כל אדם לטעם טעם אור האהבה שבדעת, כל אחד לפי בחינתו, אפלו עכשו בתוך הימים, הינו כשיקשר את לבו לדעתו (הכוונה שבעזרת השכל והמוחין יישר את ויתקן את מידותיו) כי כל אחד מיישראל יודע שיש אלקים בכלל, אבל הרשעים הם ברשות לבן (בראשית רבה נח פרשה ל"ד) והמדות והימים הם נכללין בלב, כמו שאמרו חכמינו, זכרונם לברכה (זהר תרומה קס"ב: ועג סנהדרין ק"ו): 'רחמנא לבא בעי', ובלבד שיכונן את לבו לשמים (ברכות ה'), כי עקרון של המדות הוא הלב נמצא כשמקשר את לבו לדעתו, שיודע שיש אלהים (יודע) בכלל, שמלא כל הארץ כבודו, ויודע בידיעות התורה וכשכופה את לבו לדעתו הזה, הינו שלבו ברשותו, אזי נכללין גם כן המדות שבלבו לדעתו ואזי מקבלין המדות אור האהבה שבדעת, ורואה ומשיג אור הגנוז לפי בחינתו הינו שהצדיקים והתורה שהיה גנוז וצפון עד עתה ממנו, כשכופף את לבו להדעת, אזי מקבל הלב שהוא שרש לכל המדות, ומקבל אור האהבה שבדעת, הוא האהבה שהיה בכח בין הקדוש-ברוך-הוא לישראל קדם הבריאה: וזה מי האיש החפץ חיים, חפץ, הוא בחינת לב, שהחפץ הוא בלב חיים, הוא בחינת דעת, כמו שכתוב (משלי ט"ז): "מקור חיים שכל בעליו" הינו כשמקשר את הלב להדעת, שלבו ברשותו, שכופף את יצרו אזי לפי בחינתו, אהב ימים, הוא ממשיך את האהבה מדעת, לתוך הימים ולתוך המדות לראות טוב, ורואה ומשיג את האור כי טוב וגנוז.

מזה נלמד כמה ה' אוהב אותנו, ונחזיר לו אהבה ולבניו ישראל אוהביו.

שבת שלום.